

[Socialministeren.]

end Argumenter, der kom frem i det ærede Medlems Udtalelser. Det begyndte med min stemningsfulde Morgenvandring fra Frederiksberg ind til Christiansborg, hvor jeg af og til opdagede nogle arbejdsløse og derfor havde faaet den Idé, at nu burde der vist laves noget, og saa havde mikset dette Forslag sammen. Slet saa ukyndig i de virkelige Forhold er jeg dog ikke, som man efter denne Beskrivelse skulde tro. Jeg har haft den tvivlsomme Fornøjelse at kende Arbejdsløsheden i mange, mange Aar — jeg vil ikke sige for mit eget Vedkommende, jeg har ikke kunnet indskrænke mig til otte Timers Arbejdsdag, men i Kraft af mit Embede. Jeg har ogsaa kendt og talt med Hundreder, for ikke at sige Tusinder af arbejdsløse og kender deres Mentalitet. Jeg har været rundt paa mange af de forskellige Anstalter og Hjem, hvor de færdes, og hvor de overnatter, saa det er ikke Morgenvandringsresultater, der foreligger her.

Den ærede Ordfører for Venstre vil saa sige: Ja, men du lader da ikke til at vide Besked om, hvad du vil gøre, siden du henvendte dig til Offentligheden og spurgte den om, hvad der skulde gøres. Sig mig, er det nu i den allersidste Tid blevet en Opfattelse indenfor Venstre, at det er en særlig udemokratisk Foranstaltning at henvende sig til Offentligheden og søge at interessere Offentligheden for et stort, offentligt Spørgsmaal? Det er det, jeg har gjort. Jeg har sagt: Det er jo noget, der maa beskæftige alle tænkende Mennesker i vort Land, ikke alene de arbejdsløse, men ogsaa alle andre, alle Forældre o. s. v.; prøv paa gennem en Henvendelse til Offentligheden at se, om der ikke kan komme et virkelig praktisk anvendeligt Forslag frem. Og det kom der ogsaa mellem de vel henimod 200 Forslag, jeg har faaet fra de forskellige Sider.

Det var derfor ikke en Tvivlens Orm, der gnavede. Jeg var ikke Spor i Tvivl om, hvad man egentlig burde gøre, men jeg vilde gerne have, at det Arbejdsløshedsraad, som har bistaaet mig ved de forskellige Foranstaltninger i den senere Tid, skulde have det størst mulige Materiale fra Folk, der sad midt i Vanskelighederne, til Bearbejdelse, før dette Lovforslag blev fremsat. Derfor foretog jeg Henvendelsen til Offentligheden og tillige for at interessere denne Offentlighed i højere Grad, end Rigsdagsdiskussioner i Almindelighed interesserer den.

Det viste sig ogsaa, naar man fulgte den ærede Ordfører for Venstre opmærksomt, at der i hvert Fald hos ham — jeg haaber ikke, at det gælder selve Partiet —, men i

hvert Fald hos ham var en tilgrundliggende Frygt, der gav sig Udtryk i de forblommene Udtalelser om Østen. Det ærede Medlem talte jo hele Tiden lyrisk og blomstrende, men det, han sigtede til, var Frygten for en kommunistisk Agitation paa de forskellige Beskæftigelsespladser, der her blev Tale om. Jeg nærer ikke nogen som helst Frygt for denne Agitation, i hvert Fald ikke for, at den skal bære nogen videre Frugt. Derimod kunde jeg tænke mig at nære en Frygt for Følgerne af denne Agitation, hvis den danske Rigsdag Aar efter Aar lader Tusinder og atter Tusinder af disse unge gaa paa Gaden uden at beskæftige sig med noget, uden at faa Indsigt i noget som helst, thi saa kan jeg forstaa, at der er en Mark for en hvilken som helst yderliggaaende Agitation. Derimod mener jeg ikke, at der er større Fare ved Agitation hverken fra kommunistisk eller nazistisk eller anden yderliggaaende Side, naar man beskæftiger de unge med Arbejde, Sport og neutral Undervisning, saaledes som det her er foreslaaet.

Den ærede Ordfører for Venstre var inde paa Spørgsmaalet om Tariffernes Højde og deres Forbindelse med Ungdomsarbejdsløsheden. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa i Anledning af dette Lovforslag. Jeg vil kun sige til det ærede Medlem, at han maa have misforstaaet mig i Folketinget, naar han tror, at jeg er stærkt personlig beskæftiget med Forhandlinger vedrørende Spørgsmaalet om Tariffernes Højde. Det, jeg har sagt, er noget helt andet: at der indenfor Organisationerne stadig finder Forhandlinger om disse Tariffer Sted. Der er en stor Graduering i Lønnen indenfor mange Organisationer, ogsaa under Hensyn til vedkommendes unge Alder, og det er et Spørgsmaal, der stadig optager Organisationerne, og som jeg lejlighedsvis ogsaa har været med til at forhandle om under Drøftelser med Organisationerne. I øvrigt ligger det udenfor Socialministerens Omraade at fastsætte Tarifferne.

Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg fandt det rigtigt, at den arbejdsløse Landarbejderungdom stadig faar Lov til at indvandre til Byerne. Jeg finder det uheldigt, at Forholdene tvinger dem til at gøre det eller frister dem til at gøre det, men om Forholdene i saa Henseende har den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Ludvig Christensen) jo udtalt sig ret udførligt. Jeg vil derfor kun spørge, om det virkelig er det ærede Medlems Mening, at vi skal til at indføre Stavnbaandet paa Landet, og om han vil forhindre, at Landarbejderungdommen, naar Forholdene er